

jeg tør nok paastaa, at dersom de ville lade Afgørelsen af dette Spørgsmaal, hvorvidt de ere forpligtede til at respektere det offentlige Indsigelse, komme ind for Domstolene, skulde de se, at den Fortolkning, det ærede Medlem vilde gøre gældende, er ikke holdbar.

J. C. Christensen: Det forholder sig ikke saaledes, som det syntes, at den højtærede Justitsminister vilde gøre gældende, at Arvefæsterne ovre paa denne Forstrand betragte sig som suveræne og mene, at de have en Suverænitæt over den Forstrand paa Grundlag af det gal. Skøde fra 1671. Det er jo aldeles ikke Tilfældet. Havde de en Suverænitæt, kunde de bortvise baade Politiet, Statsmyndighederne, Privatfolk og alle mulige fra Stranden, saa havde vi slet ikke noget at slette med dem, vi kunne jo ikke lovgive om suveræne Stater eller andre suveræne Ræstner. Nej, det paastaa de selvfølgelig slet ikke. Arvefæsterne ovre paa den Forstrand vide meget vel, at de ere undergivne Politiets Kontrol, den finde de sig i, der er ikke noget i Vejen. Men Spørgsmaalet er, om Staten skal have en ny Ret, som den ikke tidligere har haft. Det er ikke mig, der forlanger noget nyt her, det er den højtærede Justitsminister sammen med den ærede Ordfører, der forlange noget nyt her. De forlange indført i Lovforslaget til en Strandingslov to Bestemmelser. Den første er den, at herefter skal Forstrandsejerne ikke beholde samme Ret som hidtil til selv at vælge sin Strandfoged, og den anden er den, at den Ret, Forstrandsejeren har ifølge Forordningen af 1836 og ifølge Christian V.s Danske Lov, i visse Tilfælde kan blive indskrænket derved, at Justitsministeren faar Ret til at oprette Hærgningslav derovre, ogsaa for dødt Gods. Nu siger den højtærede Justitsminister og den ærede Ordfører ganske det samme: Ja, men det er jo slet ikke Tilfældet, at vi ville fratage Forstrandsejeren hans Ret til at udnævne hans Strandfoged, der staar jo endogaa i Lovforslaget: „Paa de private Forstrande forbeholdes det dog Forstrandsejeren som hidtil selv at ansætte Strandfoged.“ Ja, det staar der i Lovforslaget, men der staar lidt mere, der staar: „mod at Valget godkendes af Amtmanden“, og hvis den Sætning skal have mindste Betydning, maa det jo være den, at Amtmanden ikke alene kan godkende Valget, men ogsaa forkaste Valget af Strandfoged. Men i det Tilfælde, at han forkaster Valget af vedkommende Arvefæster som Strandfoged her, har Arvefæsteren mistet sin Ret ifølge Arvefæstefødet, saa har han mistet den Gjendomsret, han har tilkøbt sig i dyre Domme. Nu siger

den højtærede Ordfører: Ja, men den Ret maa Staten ogsaa have haft hidtil at kunne forkaste Valget af en Strandfoged. Over for denne Paastand henviser jeg den højtærede Ordfører til Rancellistrivelse af 23de Maj 1818 — og jeg har ikke hørt nogen Smødegaaelse deraf. Der staar udtrykkelig, at Forstrandsejerne selv have Ret til at antage Strandfogder, og der er ikke den mindste Indskrænkning i denne Ret.

Den ærede Ordfører siger saa: Hvem skal afgøre Striden mellem Politiet og Forstrandsejerne om Strandfogderne? Jeg siger: Der er ingen, der skal afgøre den Strid; der opkommer simpelthen ingen Strid mellem Politiet og Forstrandsejerne, thi Politiet ved meget godt, at det ikke har noget at gøre med det; og der kommer saa selvfølgelig ingen Strid, men derfor ere Forstrandsejerne ikke undtagne Statens Kontrol. Ærede Medlemmer kunne blot se her i Strandingsloven at, saa snart nogen af de paa gældende overtræder de Bestemmelser, som indeholdes i Loven om Strandinger eller nogen anden Ordning, den Sag vedrørende, saa ere de skyldige til Bøder og høje Straffe, som de kunne idømmes. Staten har sin Myndighed paa den private Strand ligesaa godt som paa den øvrige Strand. Saa snart der indstrander Gods, skal vedkommende Strandfoged snarest muligt sende Melding derom til Politi, Toldvæsen o. s. v. og har akkurat de samme Forpligtelser, som Strandfogderne paa Statens Forstrand have. Politiet kan fuldkomment kontrollere dem, kan drage dem for Domstolene og faa dem dømt, hvis de ikke opfylde deres Pligt fuldt ud. Men det, man her vil have indført, er at give Amtmanden Ret til at forkaste Valget af disse Strandfogder, og det kan føre til, at de vedkommende Forstrandsejere maa blive ved at udnævne og udnævne, indtil de faa en, som faar Amtmandens Billigelse. Jeg har ingen Mistillid til den nuværende Amtmand eller den nuværende Justitsminister i saa Henseende, men man maa indrømme, at det Tilfælde kan indtræffe, naar man vedtager en saadan Lovbestemmelse, og derfor siger jeg: Lad os lade det være, og lad os stemme denne Ret ud af Strandingsloven. Her er ikke Tale om, at der her kommer en Del af Statens Territorium til at henligge ganske uden Kontrol, og at der herude maa ske kan opstaa Høverbønder, som kunne plyndre de stibbrudne og bringe Danmark i Krig med fremmede Magter. Det er jo skrækkelige Udfigter, men det er der aldeles ikke Tale om. Disse 3 Mile Forstrand ligge ligesaa fuldt under Statens Kontrol som Statens egen Forstrand. Der sker jo ikke noget util-